

22/7042 - Hørings svar fra Privatperson på Høring - Evaluering av statsforvalterenes geografiske inndeling - via regjeringen.no

Vårt saksnummer: 22/7042

Høring: Høring - Evaluering av statsforvalterenes geografiske inndeling

Levert: 01/16/2023 21:39:06

Svartype:

Gruppering av høringsinstanser: Privatperson

Avsender: Stein Thraning, Gratangsbotn i Troms

Kontaktperson:

Kontakt e-post: thraning@hotmail.com

På generelt grunnlag er det å si at i praksis kun statsforvaltningen i Oslo synes å ha tatt inn over seg en oppfatning om at landets politikere fra slutten av 1930-tallets ambisjon (terbovenperioden 1940-45 unntatt) om å etablere, bygge ut og sikre Norge som en velferdsstat, har vist seg å bli et for stort stykke å svelge. Velferdsstaten har blitt for økonomisk kostbar, målt opp mot hva finansmyndighetene i departement og stortingskomitéer har vært villig til å bekoste. Oslos, dvs. de fremste hovedstatsfunksjonærene i staten, sitt sikkert veloverveide svar har vært, implisitt, i stillhet så langt det har latt seg gjøre, å søke å bygge ned velferdsstaten til fordel for potensielle velferdskommuner. Oslos strategi har vært vellykket: få røster har ytret seg imot utviklingen. Et eksempel på dette har vært regjeringen Bondevik 2 sin innførte strategi med å overføre statens arbeidsgiveransvar for lærerne, til kommunene. Partiene på statsnivå forespeiler velgerne en fremtid (gode skoler, en velfungerende eldreomsorg osv.) som kommunene, som blir tildelt eksekutivfunksjonen (fra den i navnet utøvende makt - regjeringen) så ikke får tilstrekkelige overføringer til å kunne realisere for innbyggerne. Og når velgere, fagforeninger, andre interesseorganisasjoner og media uttrykker misfornøydhet, så melder nasjonalnivået av politikere, at nasjonalnivået, er feil adresse for misbilligelsesuttrykkene. - Det er kommunene/fylkeskommunene som må prioritere, som er riktig adresse.

I samsvar med ovenstående utvikling, hvor landets sentralmyndigheter mener å se at de må kaste kortene innenfor flere og flere saksfelt, så inngår bestrebelsene på å fjerne statens tydelige tilstedeværelse utenfor hovedstaden. Et tilsynelatende ubetydelig steg i den retning, synes å være å legge ned statsforvalterordningen med to individuelle personer (med staber) i de etterhvert gjenoppståtte fylkene Troms fylke og Finnmark fylke. Og altså nøye seg med kun en person m/stab som skal dekke begge fylkene.

For det første har jeg sans for den gamle ordningen med statens tilstedeværelse med stillinger og kontorsteder over hele landet, og ikke kun en statsmastodont i Oslo. - En desentralisert stat er med på å gjøre staten legitim. Forsøk på å sentralisere den, er - kanskje uaktsomt - et bidrag til å fjerne den suverene staten. (Dette ville være del av å gjøre i vårt tilfelle Norge til en del av en ny union (EU), 117 år etter at man tok farvel med den gamle, med Sverige).

For det andre: Politikere taler ofte til fordel for at det skal være en befolkning i hele landet. Om staten selv velger å fjerne sin tilstedeværelse fra de ulike posteringer utenfor hovedstaden, så synes det å tale i mot det uttalte ønsket om tilstedeværelse av landets befolkning også desentralt.

For det tredje: Ved 1700-tallsborgen Vardøhus festning står en statue av kong Haakon VII - østvendt. Som for å fortelle naboer eller besøkende østfra, at dette er norsk grunn. Statuen burde etter mitt syn få selskap av en lys levende statsforvalter fast tilstede i nabobyen Vadsø. En statsforvalter som samarbeider kollegialt med en statens fremste representant i nabofylket Troms. Også den representanten titulert statsforvalter.

Min konklusjon: Det bør være en statsforvalter i Finnmark og en i Troms - altså to ulike individer. Og med hver sin stab.

Alle svar må gjennom en manuell godkjenning før de blir synlige på www.regjeringen.no.